

GOVERNACIÓ VA CANVIAR LA DENOMINACIÓ DEL POBLE, QUE ES DIU FOGARS DE LA SELVA, FA MÉS D'UN ANY I MIG

# L'Estat manté Fogars de Tordera als rètols quan aquest nom ja no existeix

La dualitat de noms a les carreteres desorienta els conductors

ESTEVE PUIG

FOGARS DE LA SELVA

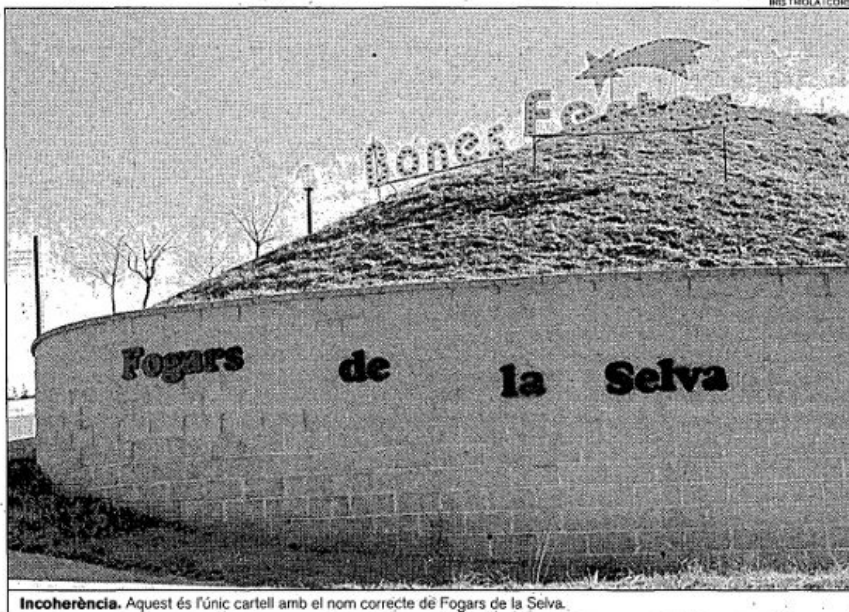
□ Des de 1998 Fogars de Tordera oficialment no existeix perquè el Departament de Governació de la Generalitat va canviar a petició de l'Ajuntament la paraula «Tordera» del municipi pel de «Selva», però malgrat tot, els rètols de les carreteres segueixen indicant el nom antic.

Així doncs, segons el decret publicat al DOG (Diari Oficial de la Generalitat), concretament el dia 8 de juny d'aquell any, la població ha passat a dir-se Fogars de la Selva.

La resolució del Departament de Governació justifica aquest canvi arran dels informes favorables de la direcció general d'Administració Local i de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans «per aplicar el toponímic corresponent a la comarca a la qual pertany el municipi», diu el decret firmat per l'aleshores conseller, Xavier Pomés. Ha estat una modificació que va ser sol·licitada en la sessió plenària de l'Ajuntament de la població del 20 d'octubre de l'any 1997.

## Un altre Fogars

Ha passat un any i mig però Obres Públiques encara no ha canviat els rètols de carreteres, que segueixen indicant el nom anterior



Incoherència. Aquest és l'únic cartell amb el nom correcte de Fogars de la Selva.

de Fogars de Tordera. Aquest error encara causa més perplexitat quan tothom creu que, el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (DOG) el llegeixen tots els departaments de la Generalitat.

Però el problema s'agreuja arran de la proximitat de Fogars de la

Selva amb Fogars de Montclús, situada a només uns 25 quilòmetres de distància, concretament dins el Parc Natural del Montseny (els únics dos Fogars existents a Catalunya).

Els turistes queden sorpresos quan a l'altura d'Hostalric surten

de l'autopista A-7 per anar a diferents punts de la Costa Brava com per exemple Blanes, Tossa de Mar o Lloret, i en pocs quilòmetres de distància veuen un poble amb dos noms diferents: els rètols de carreteres amb Fogars de Tordera, i el del mateix nucli on es pot llegir

Fogars de la Selva, un municipi amb 850 habitants al cens.

Aquesta població està estructurada en cinc urbanitzacions, de les quals dues estan dins l'àrea protegida del Parc Natural del Montnegre. Quan tots els habitatges són plens, fet que succeeix sobretot durant l'època d'estiu, el nombre d'habitants pot arribar fins als 2.000.

## Encreuament atípic

Fogars de la Selva té partit judicial d'Arenys de Mar, Bisbat de Girona, demarcació territorial de Barcelona, comarca de la Selva, i servei telefònic dividit entre les províncies de Barcelona i Girona. Aquesta fragmentació de la xarxa telefònica obliga a marcar un prefix diferent segons amb quin sector del poble es vol parlar. És a dir, els veïns de Fogars de la Selva han de pagar la tarifa interprovincial per establir comunicació entre ells mateixos.

L'alcalde, Josep Vilà, ha manifestat que es tracta d'un problema «difícil de solucionar perquè depèn de Madrid». El més curiós del cas és que si qualsevol persona (Diari de Girona ha fet la prova), truca al servei d'informació de Telefònica per demanar el número d'un abonat de Fogars de la Selva, la resposta és que «no sabem que existeixi aquest municipi perquè ningú no ens ha comunicat res».

## OPINIO

TELM ZARAGOZA

## Suplements de diaris

En aquesta darrera època d'informació general s'ha posat a la pràctica l'ús i a vegades l'abús dels suplements i tots els diaris sense cap excepció inclouen, setmanalment, dos cops o fins i tot n'hi ha que diàriament el seu suplement, del que sigui, aparentment ha de ser informatiu, cultural, gastronòmic o fins i tot amb la pretensió de tocar algun assumpte determinat d'un interès selectiu. Tot això d'entrada haig de dir que em sembla bé, tot el que sigui donar coneixements, i si són gràtuits millor, benvinguts siguin.

Vol servir el pròleg anterior perquè avui he escollit aquest tema, precisament pel suplement d'aquest diari, o millor dit la Memòria Gràfica de les comarques gironines que s'inclou els divendres, dissabtes i diumenges. He comentat abans els diferents temes que toquen aquests suplements i no havia dit res d'aquest, perquè precisament el trobo molt encertat. Recollir poble per poble, fotografies antigues de cada un d'ells obliga a tots els que estimem el país i les nostres pobles, com a mínim a una sana reflexió, em penso per moltes coses, però principalment perquè ens ensenya, el que dia a dia no descobrim, o no som capaços de veu-

re. Passen els dies, mesos i anys i de cop i volta s'encén la llum del record i descobrim el que tenim a vista ningú no veu.

En primer lloc l'evolució, el canvi, el famós canvi que tots els partits col·loquen a la seva propaganda, però ningú no el porta a terme, per la senzilla raó que el canvi no existeix, no es pot fer. El canvi es fa sol, la societat sense la tutela de ningú amotilla a poc a poc el canvi hi ho fa sense adonar-se'n perquè es produeix amb naturalitat, per això es descobreix i sorprèn penso jo per bé, la majoria de vegades.

I entrem aquí en el famós dilema o a vegades fins i tot la discussió que abans era millor, que es vivia més bé, que si ara tot és fals o proclamar-ho exactament a l'inrevés, que com es podia viure amb aquelles condicions, que era inhumà. Tothom hi posa el seu punt de sal, fins que al final és de veritat tot sal. Qui sap si les persones de més edat tenim més predisposició a comprendre aquests canvis.

Sabem que la infància marca i et fa recordar, i les velles fotografies que per això són més belles, et retroben amb el carrer, la plaça, que quasi oblidada t'entra i et deixa una sensació de somnolència, que la diària rutina no et deixava veure, i et veia la memòria, l'arcaic auto que feia línia amb pneumàtics massissos, el sos-

«Amb les fotografies s'ha encès la llum del record i descobrim el que tenim a vista ningú no veu»

tre ple de gent que hi pujava per una escala de gat, avui incompreensible, l'agutzil amb la trompeta fent «la cri-da» que normalment començava en «por orden del señor alcalde...» l'esmolet que es deia portava la pluja, ses dones que amb una «banca» de fusta rentaven a sa riera, que a més de rentar sa roba esbandien a tot el poble amb les seves crítiques, tot una sèrie de detalls que la vella fotografia et fa recobrar, podíem haver arribat a creure, que el que ara veus, no havia existit mai.

Quan feia endreça, ara se'n fa poca, tothom vol pis nou, trobaves algun objecte oblidat de la infància i que quan el veies, senties un regust de ranci d'allò que es va perdre i torna, però que molts no som capaços de llençar. No sé ara exactament amb què juguen les criatures, però segur que ho fan diferent que nosaltres. Recordo de petits que anàvem a amagar pedra, capbussant-nos al mar per veure qui l'amagava més profunda, que feiem rais «xates per

navegar per la badia», construïdes d'atzavarecs secs, o amb una senzilla semal de salar sardina o anxova, on també els més atrevits ens hi embarcàvem. A terra jugàvem a beletes, a «vèli» i excepcionalment amb una pilota de draps al mur.

Resulta curiós que sento dir que els joves ara s'avorreixen, jo penso que podria ser degut a tenir massacoses, que fa del tant, una banalitat que exigeix més i els hi entra l'avorriment, la novetat; la que sigui, el que menys importa és que sigui perillosa és el que «mola». Abans amagàvem la pedra al fons del mar, ara es llancen amb la moto a córrer i córrer, i a provar el primer porro, i no és valent qui no s'arrisca més. Fins que sortiran nous models de jugar i viure i de conducta sense adonar-se'n desferà el passat. Repetiré que cada circumstància fa una moda nova, mai la fan els polítics és l'afany de la fugida endavant, dels més agosarats, o senzillament que la rebel curiositat produeix la innovació al marge de la seva acceptació.

En el fons en aquests paisatges que ens està oferint el Diari de Girona hi busquem el que no podem mai trobar, el retorn que s'ens ensenya, que possiblement el que no la viscut no li interessa, però forma part de la història local de cada un dels pobles del nostre país i crec que val la pena conservar i recordar.

Finalment em sembla convenient valorar l'extraordinària capacitat que té la nostra societat d'evolucionar i fer-ho sense adonar-nos. No hi ha dubte que aquest segle que un any més o menys està esgotat, ha estat el període en què s'ha produït més canvis en la història mundial, en tots els aspectes, molt dolorosos, però indubtablement han estat per millorar les condicions de vida en general per a tothom, uns més altres no tant, però repetixo agafem i comparem i la realitat supera de molt tota imaginació que un mai hauria pogut imaginar. Segurament que algú amb certa raó podria dir-me si havia valorat el preu que ha costat, té certament part de raó, però malauradament encara en alguns sectors no s'admet aquesta reflexió, i segueix sense mirar enrere. L'evolució mundial de la història, no es pot parar i que hem de pensar en positiu, el resultat final ho diu clar, sempre en surt millorat. És la roda de la vida que no impedirà ningú que igualment que avui veiem el nostre passat amb paisatges fotogràfics que feien circumstància d'aquell temps, dia vindrà, que sempre endavant la roda haurà igualat més algunes acusades diferències que no puc negar encara existeixen.

Per acabar, una frase que no és meua però que s'ajusta a l'escrit, m'agrada subratllar dic, cada vegada estic més convençut que la qualitat de l'ésser humà es mesura a partir de la fidelitat dels seus records, això s'ha de tenir, la resta es pot aprendre.

Excalde de Tossa